

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

สัตว์ร้ายกับพระกรรมฐาน

เมื่อเช้านี้เราดูปรอทลง ๑๔ เมื่อเช้านี้ ตอนสว่างมานี้มันยังลงได้อีกนะ มันไม่น่าจะลง มันคงจะหนาวน้ำค้างหรืออะไร พอสว่างแล้วมันยังลงได้อีกอยู่ปรอท เอ้ ตอนเช้ามันยังจะหนาวเพิ่มอยู่หรือ ตอนสว่างนี้มันยังลงอีกนะ ตอนดึกกว่านั้นหน่อยมันก็ลงไม่เท่าไร พอสว่างจริง ๆ แล้วมันน่าจะหยุด มันก็กลับลงอีก ลง ๑๔ เมื่อเช้านี้ สองสามวันตั้งแต่เริ่มหนาวมานี้รู้สึกความหนาวจะพอ ๆ กัน แต่ระยะนี้รู้สึกจะหนาวยับเข้าอีกนิด ๆ แต่มันแปลกที่น้ำค้างบนใบไม้ มันไม่ได้มาเกาะปกลงเหมือนท่าฝนเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนตอนเช้านี้ โอ้โฮ เหมือนท่าฝนนะ คือน้ำค้างมันมาเกาะติดอยู่บนใบไม้แล้วมันตกลงมา ๆ เสียงปุบปับ ๆ เดี่ยวนี้ไม่เห็นมีน้ำค้าง หรือมันไม่มีป่าอย่างวานะ ป่าลูกทำลายหมด อยู่ในป่าเป็นอย่างนั้นนะ เราเดินไปตามทางนี้มองดูเหมือนฝนตก

พออย่างนี้เราก็พอระลึกได้ที่ว่าเสือมันมาตอนเช้ากว่านั้นอีก กว่าเราไป เราเดินไปเห็นรอยเสือมันออกมา มันเหยียบน้ำค้างที่ตกลงมานี้ใหม่ ๆ แสดงว่ามันออกมาจวนสว่าง ผ่านมาทางหมู่บ้านเขา เสือโคร่งนะไม่ใช่เสือดาว บางทีมันยังเข้าไปกัดลูกวัวในบ้านก็มี เสือโคร่งนะ ไปกัดลูกวัวมี ไปกัดหมูเขาก็มี ตามธรรมดาเสือโคร่งมันไม่ค่อยเข้าไปละ นอกจากเสือดาว เสือดาวนี่เก่ง พวกหมู พวกหมา ลูกวัว เสือดาวเก่ง แอบเข้าไปกิน เข้าไปกินในบ้านนะ เข้าไปกินหมาในบ้าน เอาลูกหมูในบ้าน คาบวิ่งเลย แต่เสือโคร่งไม่เห็นเข้าไป แต่นี่บางบ้านมีเสือโคร่ง เขาบอกว่ามันเข้ามาเอาหมู วัวนั้น

ที่นี้เวลาเขาออกมาเขาพูดกัน เขาไม่ให้เราได้ยินแหละ เป็นเจตนาที่เขาพูดฟังกันเฉพาะ ๆ คือเขากำลังจะดักเสือ วัวนั้นนะ ที่นี้เราก็ไม่ใช่คนหูหนวก เรากระซิบกัน หูเรามันก็กระซิบฟัง เขากำลังจะดักเสือ เสือตัวนี้ทำไมมันตื้อนัก เขาวัวนั้น เขากำลังจะดักดักก็คือเอาลูกหมูไปไว้ในนั้น ไปครอบไว้ ที่นี้เราเลยอดคิดไม่ได้นะ ก็ที่เราเดินจงกรมอยู่นั้น มันผ่านเข้าไปออกมา แทนที่จะไปกลัวมันกลับสงสารมัน กลัวเขาจะดักมัน เลยแผ่เมตตาให้มันหนี มันไม่อยากตายให้หนี เป็นกังวล เดินจงกรมกลางคืนนะ มันอดวิตกกังวลไม่ได้ เพราะเขากระซิบกัน เขาพูดเบา ๆ เขามาตอนเช้า ผู้ชายสองสามคนเขาออกมา เขามาพูดถึงเรื่องว่าเสือมันไปกัดเอาลูกหมูเขา คาบได้ปุบปับวิ่งเลย ลูกหมูมันคาบง่ายวิ่งง่าย

เขากำลังจะดัก มันชอบเข้าช่องไหน ๆ เขาวานะ คือในหมู่บ้านมันเข้าได้หลายช่อง สะดวกช่องไหนจะไปดักช่องนั้น เขาวัวนั้น เราก็เดินจงกรมอยู่กลางคืน ทำให้อดสงสารเสือตัวนี้ไม่ได้นะ แทนที่จะกลัวมันไม่เห็นมี มันก็ผ่านเข้าไปนั้นละ ที่ทำเลเราอยู่

เพราะเป็นป่าที่เสือสำหรับหลบซ่อนได้ดีเสียด้วย แทนที่จะไปคุดกัวมันกลับไม่กลัว กังวลกลัวมันเข้าไปนั้นจะถูกกับเขา เขาดักกับเอาไว้ แต่ก็เจียบไปเลยนะละ เราก็อยู่นั้น นานดูไม่ได้ยินว่าเขาตักเสือตัวนี้ได้ เลยเจียบไปเลย เราแผ่เมตตา มึงอย่าเข้ามานะ เข้าไปแล้วตายนะ ก็ปรากฏว่าไม่เป็นไรนะ เจียบ ๆ ไปเลย แสดงว่ามันไม่เข้า

เวลาเราบิณฑบาตก็คอยสังเกตรอยมัน เสือโคร่งชนิดนี้คือว่าพวกเสือรุ่น ๆ นั้นแหละ ถ้าเสือโคร่งใหญ่จริง ๆ มันฉลาดมาก มันจะไม่เข้าไปใกล้กับคน เสือโคร่งตัวใหญ่แล้วหลีกคนเก่ง แต่เสือรุ่น ๆ ไม่รู้จักภาษา มักตายตอนนี้เสือ ถูกเขายิง ไปซ้าซาก เช่น ไปกั้วเขา กั้วควายเขาอย่างนี้ แล้วเขาดักนะซี ชัดห่างดักยิง ตาย อย่างหนึ่ง เขาซัดหลาว พวกในป่านี้ โถ วิธีดักสัตว์นี้มันของเล่นเมื่อไร มีหลายประเภท เราถึงได้เห็น อยู่ในป่าในเขาเขาก็มีวิชาหากินในป่าของเขาเหมือนกัน

หลาวนี้เขาไปแหลม เอาไม้รวกมาเสี้ยมแหลมดี ๆ แล้วเขาไปย่างไฟ ไม่ใช่ธรรมดา นะ มาเคาะนี่เป็นเหล็กเลยนะ แข็ง ฟุ้งนี้กระดุกตีไม่ดีขาดไปเลย คือเขาเอามา ย่างไฟจนเคาะดูนี้เป็นเสียงเหล็กเลย นี่ละเขาทำแหลมนี้ทิม แล้วทางนี้เขาก็ทำคันธนู โกง ตีอันนี้ปั๊วะ อันนี้ก็ฟุ้งไปโน้น ช่องที่สัตว์จะไปนี้เขามีสายใยอันหนึ่ง พอเสือไปผ่าน สายใยนี้ สายใยหลุด สะเก็ดนั้นหลุดปั๊วะก็ตีปั๊วะแล้วก็ฟุ้งเลย เสือเคยตายเยอะนะ อยู่ในป่า ไปกั้วควายเขาบ้าง กั้วเขาบ้าง เขาทำอย่างนี้ละ ซัดหลาว ตาย มีเยอะในเขา ส่วนคอกอะไรเขาไม่ค่อยทำ เขามักจะทำหลาว แต่เวลาเขาดักสัตว์ต่าง ๆ นี้เขาต้องได้บอกนะ แถวนั้นอย่าไป แต่คนเขาไม่มีมากเขาบอกกันได้ทั่วถึง แถวนั้นเขาดักนั้นอยู่ตรงนั้น ใครอย่าผ่านไปนั้นนะเขาบอก

คือไม่รู้ละ เขาดักไว้ข้างใน คันธนูอะไรเขาดักไว้ ตีนี้ เวลาผ่านมานี้มันมีสายใย อยู่ในนั้น พอผ่านสายใยปั๊วะ ฟุ้งมาแล้ว มันก็ฟาดเอาหนี ไปบ้านหนองผิอนี้จะว่าอะไร ฟาดหัวเข้าเลย เขาดักหมูในสวนเขา บ้านหนองผิอนี้ ตะวันออกหนองผิอนี้ว่าดวงนั้นแหละ หมูหากินอยู่ตามแถวนั้น แล้วมันไปกินเผือกมันเขา เขาก็ดักช่องมันเข้ามาละซี เขามีหลาวดัก ไร่ช่องนั้นก็พอดีกับช่องคนนี่เข้าไป ก็จะไปดักยิงหมูเหมือนกันนี่ก็ตี ใสนี้ก็ด้อมเข้าไปไปดักยิงหมู แต่เขาไม่ได้บอกละซีเพราะเป็นสวนของเขาโดยเฉพาะ ไม่ได้นึกว่าใครจะรุ่มร่ามเข้าไป นายพรานนี้ก็ด้อมเข้าไปจะไปดักยิงหมู ที่นี้ใสนี้ก็ซัดเขาให้ ตอนเราอยู่นั้นนะ เราเลยไม่ลื้ม อย่างนั้นละขนาดเขานี้ เขากะให้พอดีหมู ก็ใส่เขาคคน แต่ไม่ถูกมาก แต่เจ็บเหมือนกัน ถูกหัวเข้า ฉีกต อย่างนั้นแหละแหลมหลาวเขา

เสือโคร่งใหญ่ ๆ นี้ไม่ค่อยเข้ามาใกล้ชิดกับคนแหละ มันฉลาดพอแล้ว ใหญ่เท่าไรยิ่งฉลาด กับคนนี่ โหย ไม่เข้าไปใกล้ชิดเลย หลีกที่สุดเลยละ แต่เสือรุ่น ๆ นั้นซี ถ้าตายก็ตายรุ่นนี้ คือรุ่นนี้ถูกสอนแล้ว เช่นอย่างเขายิงไม่ถูก หรือเขาทำอะไรผิดพลาดไปไม่

ถูกนี้ ก็เป็นบทสอนมัน ที่มันไม่ไป เช่น ไปกินชาก ชากวัวชากอะไร ไปช้ำชาก กินสัตว์ตายแล้วก็ไป แล้วหิวกลับมาอีก เขาดักยิงละซี บางที่ยิงไม่ถูกบ้างอะไรบ้าง นั่นละเป็นบทสอนสัตว์เหล่านี้ มันก็ไม่ช้ำชากอีก แล้วยิ่งใหญ่เท่าไร ๆ มันยิ่งฉลาด

เช่นอย่างกั้วตัวนี้ตาย ก่อนที่จะมาน้ำมันจะตระเวนเสียก่อน ขนาดนั้นนะตระเวนดู ถ้าได้กลิ่นคนเข้าไปนั้นแล้วมันจะหนีเลย คือมันตระเวนสืบเอากลิ่นคน พอเห็นรอยคนผ่านเข้าไปนั้นแล้วมันจะไม่เข้าชาก จะหนีเลย ถ้าไม่มีคนแล้วมันจะเข้าไปกิน กินจนหมด ถ้าไม่มีคนเข้าไปเกี่ยวข้องกินจนหมด ถ้ามีคนเข้าไปผ่านนั้นไม่เข้า นี่เสือตัวใหญ่ ๆ ฉลาดอย่างนั้นนะ ตัวเล็ก ๆ ตัวรุ่น ๆ มักตายตอนนี้ กำลังรุ่นเริ่มหนุ่มนี้ ถ้าใหญ่กว่านั้นไปแล้วไม่ค่อยเป็นไร ยิ่งใหญ่เท่าไรยิ่งฉลาด ไม่คุ้นกับคน เช่น ทำน้ำหรืออะไร ๆ อย่างนี้เขาจะไม่ไปกิน เขาระวัง พวกนี้ฉลาดมาก เสือนี่ฉลาดมากที่สุดไม่ใช้เล่นนะ

เราเคยเห็นเวลาเราไปเที่ยวทางนั้น ทางดงศรีชมภูเสือกินคน ไปเห็นชัดว่า โอ๊ย เสือนี่ฉลาดมากทีเดียว เวลากินคนแล้วถึงรู้ว่าเสือนี่ฉลาด ที่ไม่ให้พบมัน มันหลบมัน หลีกคนตลอด เพราะฉะนั้นคนจึงไม่ได้พบเสื่อง่าย ๆ นะ เวลามันกินคนแล้วถึงรู้ว่ามันฉลาด คนไปทำอะไรทำสวนที่ไหนใหม่เก่ามันรู้หมด เสือเหล่านี้จะไม่ไปอยู่ในดงใหญ่ ๆ จะแอบอยู่ตามสวนตามไร่ข้าง ๆ แอบคาบคนแล้ววิ่งหนีเลย หรือคาบแล้วลากเอาไปกินในป่า แอบกินคน พอเอะอะก็มาแล้วคน พุดถึงเรื่องความฉลาด ที่เราไม่พบมัน ๆ คือมันฉลาดมันไม่ให้พบ มันไม่ถือว่าคนเป็นอาหาร มีแต่ระวัง มีแต่กลัวคน

แต่ที่นี้เสือดาวไหนได้กินคนแล้ว ที่นี้ฉลาดกินคนละที่นี้ หากินแต่คน บางทีไปกั้วในบ้านเขา กั้วร้อง คนลงมาคาบคนไปเลย ไม่ได้เอาวันนะ มันกั้วหลอกคนเฉย ๆ ขนาดนั้นนะมันฉลาด กั้วหมูบ้างกั้วอะไรบ้าง พอคนเอะอะลงมาน้ำมันโดดเอาคนแล้วไปแล้ว แยกไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ คาบคนนี่แบกวิ่งเลย คนทั้งคนไม่ได้ยากอะไรเลย เพราะมันแข็งแรงนี่ ตอนเราไปนั้นเขาฟังฆ่ามัน เสือดาวนี้แหละ เขาไปเล่าให้ฟัง

พุดถึงเรื่องสัตว์เรื่องเสือเรื่องที่เขาดักอะไรอย่างนี้ เขาฉลาดมากในภูเขา ไปไม่ระวังไม่ได้ละ เราไปเห็นพวกแหลมพวกหลาวเขา เขาดักไว้เขาทิ้งแล้วเขาปล่อยแล้ว เขาไม่ดักแล้ว ไปเห็น อ้อ เขาทำกันอย่างนี้ ๆ ดู เพราะเราไม่เคยเห็น ไปเห็นกับพวกอยู่ในป่าในเขา วิธีดักสัตว์นี้เขามีวิชาของเขา เก่ง พวกเราไม่รู้เรื่องแหละ พวกนี้หากินในป่า ก็ดักสัตว์ในป่าแบบนั้น แบบหลาวแบบอะไร ปืนเขาก็มี

นี่เราพุดถึงเรื่องเสือดาวเข้าไปเกี่ยวข้องกับบ้าน ที่ว่าเมตตาสงสารมัน แต่ก็เสียไปเลยนะไม่ได้ยินว่าเขาฆ่ามันแหละ บางทีเราอยู่อย่างนี้ ตอนเช้าออกมาเห็นรอยมันผ่านมา เสือโคร่งนะ เราก็ออยู่ของเรา เขาผ่านมา เพราะเราปิดกวาดไว้อะไร ๆ หนูวิ่งมา

มันก็เห็นรอย จะว่าอะไรเสียทั้งตัว มันผ่านมานี้ ผ่านไปผ่านมา เราดูรอยมันไปนี่ถ้าหากว่ามันสนใจกับเรา มันจะวกจะเวียน เข้าใจไหมล่ะ ถ้ามันผ่านไปเฉย ๆ แสดงว่าทางเขาเดิน ก็ไม่น่าระวัง ถ้ามันมีอะไรกับคนนี้นั้นจะวกเวียนสถานที่คนอยู่ นั่นแสดงว่าไม่น่าไว้ใจ แต่ก็ไม่เคยเห็นนะละ มีแต่ผ่านไปผ่านมาเฉย ๆ ไปที่ไหนก็เหมือนกัน

เห็นบ่อย ๆ ละไอ้เรื่องเสือ มันผ่านไปบริเวณเราอยู่ที่นี่ มันผ่านก็ผ่านไปเฉย ๆ ผ่านมาเฉย ๆ ไม่ใช่ผ่านวกเวียน ถ้าวกเวียนได้ระวังละ ไม่มี ไปที่ไหนอย่างที่ว่ามันวกเวียนนะ มีแต่ผ่านไปผ่านมาธรรมดา เพราะเขาระวังคนอยู่แล้ว คนอยู่ที่ไหนเขาก็รู้

ถ้าพูดถึงเรื่องหนานนี้ โอ๊ย หนานเหน็บ เหล่านี้แตกหมดนะ แตกหมดเลย แตกหมด หนุ่ม ๆ นะ หนานขนาดนั้นละ น้ำค้ำนี้เหมือนท่าฝน ตอนเช้าประมาณตี ๕ นี้เหมือนท่าฝน ซ่า ๆ ๆ ไปดูตามพื้นทางนี้ โอ๊ย เหมือนท่าฝน เสือผ่านมานี้เหยียบรอยใหม่ ๆ เหยียบรอยฝนมา รอยน้ำค้ำมา มันพืงผ่านไป

ทุกวันนี้ความหนากับแต่ก่อนไม่ได้เหมือนกัน มันคงขึ้นอยู่กับธาตุชั้นหนึ่ง ชั้นกับความมุ่งมั่นความตั้งใจหนึ่ง คือความตั้งใจในธรรมนี้มันหนักมาก อะไรไม่ค่อยมาเป็นอุปสรรคได้ง่าย ๆ เช่น นอนกลางคืนนี้ บางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่งก็มี คือมันหลับไม่ได้ เวลาเรานั่งภาวนาจิตสงบเข้าภายในมันก็ไม่หนาว หายเจ็บเลย ที่นี้พอจิตถอนออกมาแล้วจะพัก ที่นี้หนาวก็เริ่มขึ้นแล้ว พอหนาวเริ่มขึ้นหนักขึ้น เรานอนเพื่อหลับหลับไม่ได้ ลูกขึ้นอีกนั่งอีก ตลอดรุ่งบางคืนไม่หลับเลย หนานขนาดนั้น เหล่านี้แตกหมด ตกกระ แตกหมดเหล่านี้ ๆ หมด ในช่วง ๓ เดือนมันหนาวอยู่ ตั้งแต่ พฤศจิกายน ธันวาคม มกราคม หนาว แล้วก็ทนตลอดอยู่อย่างนั้น แต่ไม่เคยเป็นอารมณ์กับมันนะ กับหนากับอะไรไม่เคยเป็นอารมณ์ ถึงขนาดตัวนี้ตกกระไปหมด ก็ไม่เป็นอารมณ์

ทุกวันนี้คิดดูซิ ลง ๑๔ ร่องแหง ๆ แล้ว แต่ก่อนเราไม่มีปรอทก็ไม่วู้ รู้ว่าร้อนนี้ทำงานไม่ได้ แข็งหมดเลย หนาว ครองผ้านี้ก็ครองไม่ได้ ต้องเอาสองมือจับครองผ้า คือมันแข็งหมดนิ้วมือ แสดงว่าหนาวมากนะ มันก็ไม่เป็นอารมณ์ เพราะจิตใจไม่ได้อยู่กับอันนี้ มันอยู่กับธรรม ๆ อะไรสะดวกหมด ถ้าเรื่องของธรรมแล้วไม่มีอะไรมาขวางได้ง่าย ๆ นะ คือจิตใจอยู่กับธรรม ๆ หนาวก็เหมือนไม่หนาว ร้อนเหมือนไม่ร้อน มันไม่เป็นอารมณ์ อย่างทุกวันนี้มันอยู่กับขั้น ๓ กระดิกนิดรู้แล้ว ผิดปกตินิดรู้แล้ว คือขั้น ๓ มันอ่อนมาก จิตใจเราก็ไม่มีอะไรไปมุ่งมั่น มันมีอะไรมันก็รู้ของมันทันที ๆ เลย

นี่ก็พูดถึงเรื่องน้ำค้ำ น้ำค้ำมากจริง ๆ คือแต่ก่อนเป็นดงร้อยเปอร์เซ็นต์นะ ดงนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดี สมัยเราเที่ยวอยู่นั้น ป่าดงเหล่านี้เป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ แม้แต่ดงบ้านตาดนี้ก็ร้อยเปอร์เซ็นต์ มาสร้างวัดที่แรกเหล่านี้เป็นดงทั้งหมด ต่อกับดงใหญ่

นุ่นเลย แถวนี่เป็นดง น้ำค้างเหมือนท่าฝน เตี้ยวนี่ไม่มี อยู่ในป่านี้ก็ไม่มี ไม่เห็นมีน้ำค้าง มันไปไหนก็ไม่รู้แหละ เตี้ยวนี่เป็นไร่เป็นสวนไปหมดแหละ

เราได้เห็นชัดเจนอย่างดงศรีชมภูนี่ เราไปเที่ยวสมัย ๘๘-๘๙ เราเที่ยวทางโน้น เดินไปนี่เกือบจะพูดว่าทั้งวัน ไม่ได้เจอหมู่บ้าน มีแต่ดงแต่ป่าทั้งนั้น พวกสัตว์พวกเนื้อนี่ เต็มไปหมด คือไม่มีใครไปยุ่งเขา เพราะการไปมาหาสู่ หนทางไม่มี มีแต่เป็นด่าน ๆ ที่ นาน ๆ เขาจะไปหากันทีหนึ่ง เป็นด่านไปไกล ๆ เราไปก็ไปตามนั้น แล้วบ้านก็ไม่ค่อยมี ด้วย แต่สัตว์เนื้อนี่เต็มไปหมดตามสองฟากทาง ไม่ได้กลัวคนนักนะ คือไม่มีใครทำไม เขา เนื่องจากแต่ก่อนหนทางไม่มีหนึ่ง การซื้อการขายไม่มีหนึ่ง ผู้คนไม่มากหนึ่ง สัตว์ จึงอยู่โดยอิสระสบาย ๆ

ครั้งต่อมาคนมากเข้า ๆ ชยับขยายเข้าไป หนาแน่นขึ้น ๆ สุดท้ายป่าดงทั้งหลาย ก็เกลี้ยงไปหมด เพราะถนนหนทางมี รถยนต์มี การซื้อการขายหนาแน่นขึ้น อะไรก็ขน ไปขายมากกว่าจะกินนะ ไปขาย ๆ เลยไม่มีอะไรเหลือเตี้ยวนี่ ก็ย้ายอันหลังไปนี่ สภาพที่เราเคยเที่ยวแต่ก่อนจำไม่ได้เลยนะ เป็นคนละโลก ๆ ไปหมด มันเปลี่ยนขนาดนั้นละ ยังดีตอนสมัยเราเที่ยวอยู่เป็นป่าร้อยเปอร์เซ็นต์ เช่น มาสร้างวัดนี้ก็ย้ายร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ สะดวกสบายตลอดเลย

ก็มีงูตัวหนึ่ง งูจงอางที่มันมาเป็นเพื่อนพระอยู่ในวัดนี้ งูตัวนี้ตั้งแต่มาสร้างวัด พ.ศ. ๙๘ เดือนพฤศจิกายน มาสร้างวัดนี้ จนกระทั่ง ๕๑๖ งูตัวนี้ถึงตาย คืองูตัวนี้มันเชื่อมากกับพระนะ จงอาง เจอทีแรกมันไม่ได้ตัวใหญ่ละ เราเริ่มมาสร้างวัดที่แรกทำศาลา เล็ก ๆ หลังนี้ เดินผ่านไปมาเจองูตัวนี้เรื่อย เรียกมัน ไอ้ขี้ตื้อมึงมาอะไร ดูลักษณะมึงไม่กลัวคนนี่นะ เราวางั้น มึงอย่ามาเพ่นพ่านนะ เตี้ยวประชาชนมาเห็นเขาฆ่าเอานะ เขาไม่ได้เหมือนพระนะ เราพูดกับมัน มันไม่ค่อยกลัวงูตัวนี้ ก็มันป่วนเปี้ยนไปมาอยู่

แต่เราสั่งกับพระไว้เรียบบร้อย ไม่ไช่สอนนะ สั่งเลย บอกว่างูนี้อย่าไปหยอกไป เล่นกับเขานะ เขามายังไงเจอเขาแล้วก็ให้สีกไปเสีย อย่าไปขวางไปปา วิธีการหยอก เล่นต่าง ๆ ไม่เป็นผลดี เขาจะคิดว่าเราเป็นภัยต่อเขา เวลาเจอก็งูนั้นละเห็นเราก่อน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ต้องไปแตะไปต้อน เดินไปยังไง ผ่านไปแล้วก็ให้ผ่านไปเสีย เฉยไปเลย แล้วเขาเชื่อของเขาเอง เวลาเราเจียดเข้าไปเขาก็ไม่ทำอะไร เพราะฉะนั้นงูตัวนี้เราถึงเรียกว่าไอ้ขี้ตื้อ เรียกชื่อมันไอ้ขี้ตื้อ มันไม่กลัวขนาดนั้นนะ ในคราวนี้ตอนบ้าย พระท่าน มาฉันทน้ำร้อนอะไรอยู่ที่นี่ เขาอยากเข้ามาเขาเข้ามาเฉยเลย พระนั่งอยู่ที่นี่เขาเข้ามาเฉย มึงมาอะไร มึงอยากกินน้ำร้อนหรือไอ้ขี้ตื้อเราว่า เขาเฉยเขาไปของเขา มันเชื่อขนาดนั้น ละ

วันหนึ่ง ๆ เจอมันสักเท่าไร พระเณรในวัดนี้มีมากน้อยเพียงไร เจอมันวันหนึ่งไม่รู้ก็ร้าย เขาจึงเชื่องละซีเขาไม่ได้กลัว เวลา rays ไหนไปเจอก็เหมือนกันหมด เพราะเราสั่งไว้หมด อย่าไปหยอกไปเล่นกับเขา สมมุติว่าเราไปทางหน้านี้ก็ผ่านไปเสีย เช่นเป็นทางเราไปนี้ เขากำลังออกมาขวางทางเขาจะผ่าน พอเราไปเขาก็นิ่ง ที่นี้เราไปบางที่ไปข้างหน้าก็ไปเสีย เราไปข้างหลังเขาก็ไปเสีย พอเราไปแล้วเขาก็ไปของเขา เป็นประจำนะ จนกระทั่งเรียกไอ้ขี้ตื้อ

ที่นี้บทเวลาจะตายไปตายที่นอกวัดนี้ละ คือทางโน้นก็เป็นดง ๕๑๖ ยังมีดงอยู่ทางโน้น แล้วเขาออกจากวัดนี้ไป พอตีไปเจอกับพวกชาวบ้านเขาละซี ไปอยู่กลางทางไปนอนขวางเหมือนอยู่ในวัด เอนิสัยวัดไปใช้ เขาเอาปืนยิงเอาเลย ตายเลย ตอนเช้าเด็กมาบอก โอ๊ย ไอ้ขี้ตื้อหลงตามันตายแล้วแหละ คงเป็นไอ้ขี้ตื้อแหละตายแล้ว ตายที่ไหน นี่ตะวันตกวัดนี้ ก็ทางไปทางนั้น ทางผ่านไปผ่านมาข้างกำแพง มันตายยังงั้วง่าซี ก็มันขวางทางอยู่ขึ้น เขาก็ยิงเมื่อวาน เมื่อวานเป็นวันที่ ๑ เราจำได้เลย วันที่ ๑ มกราคม ๕๑๖ นั้นละเราถึงได้ทราบว่ามันตายวันนั้น ตั้งแต่เราเริ่มสร้างวัดมา ๒๔๙๘ เดือนพฤศจิกายน ถึงวันที่ ๑ มกราคม ๕๑๖ ๑๘ ปี ตัวใหญ่ นะ ตั้งแต่นั้นมาไม่เคยเห็นอีกเลย แสดงว่าเขาฆ่าจริง ๆ

งูจงอางนี้จะเชื่องต่อคนเร็วกว่างูทั้งหลาย งูทั้งหลายเราไม่ค่อยคุ้นกับมัน แต่จงอางนี้รู้สึกจะคุ้นกับมัน เพราะมันอยู่ในวัดนี้เป็นประจำ ตัวไหนพอ ๆ กันนะ พวกงูจงอางจะไม่แสดงพิษภัยต่อคนเลย ไม่แสดงอาการปฏิกิริยาต่อคน อวดฤทธิ์อวดเดชนะ ฉะนั้นงูจงอาง สมมุติเราเอาไม่ไปกดหลังก็มีแต่ปืนไป มันไม่ทำทำอย่างนั้นอย่างนั้นนะ งูจงอางติดกับงูทั้งหลายอยู่ ไม่ค่อยแสดงฤทธิ์ งูอื่นเราไม่ค่อยรู้กับมัน แต่จงอางมันอยู่นี้เป็นประจำ เอ้า ตัวนี้ตายแล้วตัวนั้นมา มันอยู่ในนี้ก็ไม่ว่า หรือมันมาจากในป่าก็ไม่ทราบ เพราะแต่ก่อนไม่มีกำแพง มันผ่านไปผ่านมาได้ ตัวไหนมามีลักษณะอย่างเดียวกัน ไม่ค่อยมีอะไรกับคน ที่จะทำทำอย่างนี้ไม่มี งูจงอาง เราเอาไม่ไปกดหลังมัน มันยังดินจะไปตลอด ไม่มีกิริยานะ งูอย่างอื่นไม่ได้นะ ผิดกัน

คือเราเที่ยวป่าเที่ยวรอกมันก็ชำนาญกับพวกสัตว์เหล่านี้ เลยเป็นเพื่อนกันไปนะ พวกงูพวกอะไรเหมือนเป็นเพื่อนกันไป ไม่มีอะไรละ พระกรรมฐานท่านไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละ มาเล่าสู่กันฟังขบขันดี แบบเดียวกัน คืองูกับพระไม่กลัวกัน อยู่ด้วยกันแปลกอยู่นะ

ท่านเที่ยวหาอรรถาธรรมท่านเที่ยวจริง ๆ นะ อย่างครั้งพุทธกาลนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ มีแต่เสาะแสวงหาธรรมอยู่ในป่าในเขา อย่างพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีว อฺสุสาโห กรณียो บรรพชา

อุปสมบทแล้ว ให้เธอทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูล คือร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ เจ้ามผา หรือป่าช้า ป่ารกชัฏ ที่ไหนที่เป็นความสะดวกสบายแก่การบำเพ็ญสมณธรรม ให้ไปอยู่ในสถานที่นั้น และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่ในที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นั้นฟังซิ พระท่านจึงเที่ยวหาธรรมท่านเที่ยวหาอย่างนั้น นี่ครั้งพุทธกาล แล้วก็สืบทอดกันมาเรื่อย ๆ แล้วค่อยจางไป ๆ การเสาะแสวงหาธรรมในป่าในเขานี้ไม่ค่อยมีและจะไม่มี นอกจากมันไปแสวงหากระดูกหมู กระดูกวัว กระดูกหมาไปอย่างนั้น ตามตลาดตเลไปอย่างนั้น เรื่องธรรมนี้ไม่มี ถ้าเรื่องอย่างนั้นละเร็วเวลานี้

นี่เห็นไหมกิเลสมันเหยียบย่ำทำลายธรรม ธรรมจะไม่มีคุณค่าอะไรนะ แล้วผลของกิเลสที่เหยียบย่ำทำลายธรรมนั้น ก็สร้างกองทุกข์ให้แก่สัตว์โลกมากขนาดไหน เวลาเห็นว่าโลกเจริญ มันเจริญด้วยกองทุกข์นะ ไม่ได้เจริญด้วยความสงบร่มเย็นในหัวใจโลกนะ มันมีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย ไปที่ไหนเป็นเหมือนกันหมด เราอย่าไปคิดว่า บ้านนั้นเขาเจริญ บ้านนี้เขาเจริญ ทางด้านจิตใจไม่มีใครมองกัน จะมองตั้งแต่ถนนหนทาง ตึกรามบ้านช่อง การซื้อการขาย การไปมา การคมนาคมเป็นความสะดวกสบาย ถือว่าอันนั้นเจริญ ๆ เขาไม่ได้มองดูหัวใจของโลก ไฟมันเผาอยู่ในนั้น ธรรมท่านมองหมด เพราะฉะนั้นท่านถึงนำมาสอนได้โดยถูกต้อง

โลกมันเจริญด้วยพินด้วยไฟเวลานี้ ออกมาจากความโลภ ราคะตัณหา ความโกรธนี้มันมาตามกัน ความโกรธ ไม่พอใจก็โกรธ โลกไม่ได้อย่างใจก็โกรธ ราคะตัณหา ไม่สมใจก็โกรธ เคียดแค้นแล้วฆ่าฟันรันแทงกัน สร้างแต่กองทุกข์ให้กันจากกิเลสประเภทเหล่านี้แหละ แล้วไปที่ไหนมันเจริญ มันไม่ได้มี อย่าพากันหลับตา ดูให้ลืมตา ดูชีวิตโลก พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ลืมตา ดูแล้วเห็นหมด เอามาทดสอบบวกลบคุณหา แก๊ซตัดแปลงตรงไหนที่เห็นว่าไม่ดี ตัวเองก็ค่อยสงบลงไป ๆ ถ้ามีธรรมเข้าระงับ ถ้าไม่มีแล้วตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เจริญด้วยพินด้วยไฟทำเดี่ยวเท่านั้น

โลกไหนมันเจริญ มันไม่มีเวลานี้ มองหาแทบไม่เจอ ถ้าที่ไหนตอนใดมีพุทธศาสนา มีผู้บำเพ็ญสมณธรรมเพื่อทางด้านจิตใจแล้ว ที่นั้นมีนะ ความสงบเย็นจะมีในผู้นั้น ในกลุ่มนั้น ในพวกนั้น คณะนั้น ไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีธรรมแล้วอย่าหวังว่านั่นเลย เพราะฉะนั้นธรรมจึงว่าเหมือนเล็กน้อย กิเลสครอบไว้หมดไม่ให้เห็นธรรมเลย โลกจึงหาความสงบไม่ได้ นิดเดียวก็ไม่ค่อยมี มีแต่กิเลสเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด นั้นละ ให้ดู ฟังเสียซิพี่น้องทั้งหลายฟัง นี้ดูตลอดนะ ไปที่ไหน ๆ ดูตลอด ดูบั้นนี้จิตมันจะวิ่งของมันบั้น ๆ ๆ จะว่าไง นั้นละธรรมดู ไม่เหมือนโลกกิเลสดู กิเลสดูนี้ลากคนให้หลับหูหลับตาไปชนต้นไม้ภูเขา ชนอะไรชนหมด ถ้ากิเลสลากคน ธรรมลากไม่เป็น มีช่องมีทางไป แคล้วคลาดปลอดภัยเรื่อย ๆ ไปนะ ธรรมจึงเป็นอย่างนั้น

ครั้งพุทธกาลท่านหาอย่างนั้น ท่านหาธรรม จึงได้ปรากฏว่าองค์นั้นสำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จพระสกิทาคา องค์นั้นสำเร็จพระอนาคา องค์นั้นสำเร็จพระอรหันต์ ก็ท่านหาอย่างนั้นท่านก็ได้ อย่างนั้น หาธรรมหาธรรมก็ได้ธรรมได้ธรรม หากิเลสตัณหา ก็คือหาพินหาไฟ ก็เจอแต่พินแต่ไฟละซิ ความสุขไม่มี ลดลงมา ๆ เดียวนี้ก็จะไม่มีแล้ว ในเมืองไทยของเรา พุทธศาสนาก็เต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่คนรู้คนฉลาดทั้งนั้นเต็มบ้านเต็มเมือง ไปเรียนมาจากที่ไหน ๆ มีแต่วิชาของกิเลสเอาไฟเผาโลกเผาหัวใจเจ้าของเอง เพราะกิเลสเป็นเจ้านาย กิเลสเป็นเจ้าอำนาจ กิเลสเป็นผู้ผลิตวิชาความรู้ให้ ผลิตออกมาตรงไหนก็ความรู้ของกิเลส ฟังซิ มันจะเอาความรุ่มเย็นเป็นสุขมาให้ที่ไหน

ความรู้มากน้อย ความคึกความคะนอง ความเย่อหยิ่งจองหองพองตัวไปด้วยกัน ๆ แล้วก็นำสิ่งเหล่านี้มากดขี่บังคับเพื่อนฝูงชาติบ้านเมืองไปได้สบาย ๆ เพราะความรู้ของกิเลส นั้น ถ้าความรู้ของธรรมมีมากเท่าไรยิ่งเย็น ๆ ต่างกัน ใหญ่เท่าไรยิ่งชุ่มยิ่งเย็น หากความทุกข์ไม่ได้ หากความเดือดร้อนแก่คนอื่นไม่ได้ในหัวใจของผู้มีธรรมเป็นหัวหน้า เป็นอย่างนั้นนะ อย่างที่ท่านแสดงไว้ในพระโพธิสัตว์ โพธิสัตว์คือหัวหน้าสัตว์ โพธิสัตว์ สัตว์ผู้ที่จะได้ตรัสรู้ในอนาคตข้างหน้า แปลแล้วนะ ที่ว่า พระโพธิสัตว์ ๆ คือสัตว์ประเภทที่จะได้ตรัสรู้ในอนาคตข้างหน้า แปลว่าอย่างนั้น โพธิ ก็คือ ความตรัสรู้ สัตต คือสัตว์ทั้งหลาย ที่จะได้ตรัสรู้ข้างหน้า

พระโพธิสัตว์ไปอยู่ในสถานที่ใด ในคัมภีร์โศภิตบอกอย่างเดียวกันนะ เป็นโพธิสัตว์ นี้มีแต่ความเสียสละ มีแต่ความเมตตาสงสาร มีแต่การให้อภัย การที่จะเอารัตเอาเปรียบลูกน้องบริษัทบริวารนี้ไม่มีในโพธิสัตว์ จะเป็นจะตายโพธิสัตว์เอาครองก่อน ๆ อดอิมก็โพธิสัตว์ยอมอด ลูกน้องอิมให้โพธิสัตว์อด เป็นอย่างนั้นนะ ต่างกัน นี้ละผู้มีธรรม เป็นหัวหน้าแทนที่จะกดขี่บังคับเอาอีกกับใคร ๆ ได้ไม่นะ กลับให้ความรุ่มเย็นแก่ลูกน้องบริษัทบริวารทั่วหน้ากันหมด นั่นผู้มีธรรม

อันนี้เมืองไทยเรานี้ก็เป็นเมืองพุทธแท้ ๆ ไปเรียนวิชาความรู้ทางโลกมา ถ้าเอาธรรมเข้าแทรก ๆ มันก็เย็นไปตาม ๆ กัน แต่เอาแต่เปรตแต่ผีเข้าแทรกละซิ เรียนมากมาน้อย เหมือนกับว่ากองทัพเอาไว้ ๆ ให้มันท้องใหญ่ ๆ เรียนมาได้เท่าไร กว้านเอามา ไปเที่ยวกวาดเที่ยวกว้านเอาเข้ามาเข้าพุงเจ้าของ ๆ เหยียบย่ำทำลายคนอื่น เห็นคนอื่นเป็นผักเป็นปลาเป็นเนื้อเป็นอาหารว่างกันไปหมดแล้ว นั่นเห็นไหมความรู้ของกิเลส เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นมันถึงลืมหัด คนเราที่เรียนมามาก ๆ เย่อหยิ่งจองหองมากขึ้น โดยลำดับนะ ยิ่งเขายกให้มีอำนาจอย่างนั้นอย่างนี้แล้วเป็นบ้าไปเลย ลืมเนื้อลืมหัดไปหมดนั่นละ

นี่ละความรู้ที่กิเลสผลิตให้ ความรู้ในเรื่องจำ เรือนจำคือวัฏจักร ได้แก่กิเลสครอบไว้หมด ความรู้ในวัฏจักรคือกิเลสมันผลิต มันเป็นคนเสียมคนสอนให้ ความรู้ก็เป็นความรู้ของกิเลสไปหมด แล้วก็ป็นไฟเป็นไฟอยู่ในตัวของมันเอง ๆ กระจายไปไหนเป็นไฟเป็นไฟ ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกไม่มีหวัง ใครจะได้ความรู้มาจากไหนก็ตาม เรื่อย ๆ หวังว่าจะเจริญนะ มีมากน้อยเท่าไรยังเป็นไฟเป็นไฟ ถ้าธรรมเข้าแทรกตรงไหน ๆ เย็น ๆ นั่น ท่านจึงสอนเรื่องอรรถเรื่องธรรมเสมอ

พูดให้มันชัด ๆ กองทุกข์แต่ก่อนมันก็เต็มอยู่ในหัวอก พูดให้มันชัดอย่างนี้ละ เอามายันกันทั้งทุกข์ทั้งสุขเลยให้พี่น้องทั้งหลายทราบ พี่น้องทั้งหลายดูซิว่าเป็นผู้ที่จะมาโกหกพี่น้องทั้งหลายไหม ดูให้ดีนะ ที่เราพูดเหล่านี้เราพูดเพื่อโกหกไหม เวลาทุกข์แสนลำบากก็ทุกข์แสนลำบาก ทุกข์ธรรมดาเหมือนฆราวาสญาติโยมทั่ว ๆ ไปเราก็กเคยทุกข์มาเหมือนเราเหมือนเขา ก็ธรรมดาทั่ว ๆ ไป เวลาทุกข์ในการประกอบความพากเพียรที่จะฆ่ากิเลสนี้มันทุกข์มาก เรารู้ว่าเราทุกข์ แต่ทุกข์เพื่อความสุขมันก็บิบบิ้นได้สบาย ๆ ไม่ได้ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์เหมือนกิเลสพาสร้าง กิเลสพาสร้างเป็นกองทุกข์แล้วก็เพื่อมหันตทุกข์ แต่ธรรมพาสร้าง ทุกข์ก็ตามทุกข์เพื่อบรมสุข เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์

นี่เราก็กเห็นเวลามันทุกข์ กิเลสบีบบี้สไฟจนหาทางออกไม่ได้ นั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ๆ ลืมเมื่อไร ไม่ลืม สด ๆ ร้อน ๆ นะ นี่เวลาทุกข์-ทุกข์อย่างนี้ สู้กิเลสไม่ได้ เคียดแค้นนี้ โห ถึงจิตถึงใจ นี่ก็เป็นทุกข์อันหนึ่ง แต่ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อจะเอาความสุขทุกข์ด้วยการฝึกกรรมานตนก็ทุกข์มาก นี่เวลามันมีดมันก็มีดหาช่องออกไม่ได้ กิเลสตีต้อนไว้หมด ๆ เรียกว่าปิดประตูตีหมา เรานี้มีแต่ซี่ทะลิกนั่นแหละ สู้กิเลสไม่ได้ มันปิดประตูตีหมา เราเหมือนหมาตัวหนึ่ง เวลาโง่-โง่อย่างนั้นนะ

พิตไปพิตมา ตัดไปตัดมา ต่อก็มีช่องออก ช่องออก ๆ เรื่อย ๆ ที่นี้ความรู้นี้ก็ค่อยเปิดกว้างออก ๆ ความทุกข์ทั้งหลายค่อยจางไป ๆ ความสุขค่อยเจริญขึ้นในหัวใจดวงนี้ แล้วเปิดออก ๆ ที่นี้เมื่อมันมีช่องแล้วมันก็บิ่งละซี มีช่องแล้วก็พุ่ง เพราะจะพุ่งอยู่แล้วแต่มันไม่มีช่องออก เมื่อมีช่องพอออก หลวมมือมือสอด หลวมแขนแขนสอด หลวมขาขาสอด ต่อก็หลวมตัวตัวออก เข้าใจใหม่ นั่นละเวลามันได้จังหวะแล้วที่นี้ก็พุ่ง ๆ ๆ เลย ฟาดเสียดจนกระทั่งฟ้าดินถล่ม โลกสว่างจ้า ก็จิตดวงนี้ นี่เอามาเทียบได้ทั้งสองเวลามีดก็จิตดวงนี้ เวลาสว่างมากน้อยก็จิตดวงนี้ มีดกับทุกข์อยู่ด้วยกัน เวลาสว่างกับความสุกก็ไปด้วยกัน ๆ จนกระทั่งจำหมดแล้วมันก็เห็นอย่างนี้ละ ไม่ต้องถามใคร เห็นผู้เดียวพอ ทุกอย่างเจอเข้าไปบิบบิ้น พอ ๆ นั่นละ สนุกปฏิญโก รู้เองเห็นเอง ไม่ต้องไปถามใคร นี่การปฏิบัติธรรม

ทุกซึก็ยอมทุกซึก็คนเรา ถ้ามีเหตุผลทุกซึก็เพื่อความสุขด้วยอรรถด้วยธรรมแล้ว
 เอ้า ทุกซึก็ไปเถอะ แต่ทุกซึก็เพื่อมหันตทุกซึก็ คือทุกซึก็ด้วยอำนาจกิเลสลาภเข็นไปนี่ อย่าวัง
 ตามมันถ่ายเดียวนะ จม ไม่มีทาง ตันกับปลายในเรื่องความทุกซึก็นี้เสมอกันหมด ไม่มี
 เงื่อนตันเงื่อนปลาย ถ้ามีธรรมเข้าสกัดแล้วจะมีเงื่อนตันเงื่อนปลาย สกัดลัดต้อนกันเข้า
 มา ๆ หดเข้ามา ทุกซึก็หดเข้ามา การเกิดตายซึ่งเป็นการหามกองทุกซึก็นี้ก็หดเข้ามา ๆ
 สุดท้ายไปฝั่งเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

นี่เราก็สอนหมดสอนโลก สอนอย่างเปิดเผยนะ เพราะจวนจะตายเท่าไรก็ยังมี
 ความสงสารมาก แทนที่จะมาสงสารหรือมากังวลกับธาตุขันธ์ของเราเนี่ย เราบอกตรง ๆ
 ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเราไม่มี เพราะมันเป็นเหมือนเครื่องใช้จับนี้ฟันนั้น จับนั้นไปเรื่อย จับ
 นี้ลื่นนั้น เครื่องมือนี้ พอหมดสภาพทั้งปีวะเท่านั้นไม่เห็นยากอะไร แต่โลกละชิผู้ที่ได้รับ
 ความสุขความทุกซึก็เพราะความมืดบอดยังมีอยู่มาก พยายามเปิดออก ๆ สอนไปทุกวัน
 ๆ ได้วันหนึ่งก็ยังคงติว่าไม่ได้เลย ถ้าตายไปเสียก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรสำหรับผู้มาเกี่ยว
 ข้อง อุตสำหรับพยายามบิกบีน

ตั้งที่นำพี่น้องทั้งหลายปีนอยู่เวลานี้ ก็เพื่อพี่น้องทั้งหลายนั่นเอง เราไม่ได้เพื่อ
 เรา เราบอกจริง ๆ เราไม่มีได้มีเสียอะไร เราพอทุกอย่างแล้ว นำพี่น้องทั้งหลายด้วย
 ความพอของตัวเอง ไม่มีอะไรบกพร่อง เราก็บีน นี่ละที่ว่าทุกซึก็ อย่างนี้ทุกซึก็เพื่อความ
 สุขแก่โลก ความสงบสุขแก่โลก เราก็บีน เราถึงได้อุตสำหรับพยายามอย่างนี้แหละ สำหรับ
 เราเองเราไม่มีอะไร ใครจะมีอะไรกับเรา เราก็ไม่มี ใครจะมาก่อเวรก่อกรรมกับเรา เรา
 ไม่ได้ก่อกับใคร ใครจะมาฆ่าเรา ฆ่าก็เพียงฆ่าร่างกายนี้ซึ่งเป็นเรื่องสมมุติ ไม่ฆ่ามันก็
 ตาย เราก็ไม่เห็นมีได้มีเสียกับมัน ก็เท่านั้นเอง แล้วจะไปกลัวกับอะไร จะไปกลัวกับ
 อะไร ธรรมคือธรรมอยู่ตลอดเวลา จะไปกลัวหาอะไร กลัวหาอะไร ถ้าไม่ใช่บ้า เหมือน
 อย่างกลัวความมืด กลัวความมืดบ่าตัวนี้ (ว่าให้ลูกศิษย์)

นี่ถ้าเป็นบ่าอย่างนี้ก็กลัวกันหมดทั้งศาลาเลย พวกนี้กลัวความมืดไหม เวลา
 หลับตานอนมันมืดหรือแจ่มไม่เห็นคำนี้เงาะ เวลาลืมตาขึ้นมาแล้วกลัวความมืด สุดท้าย
 กลัวพุทโธ มันบ่ายังงี้กัน มีไหมในศาลาหลังนี้ ศาลาหลังนี้มีไหมแบบนี้ละ หรือหลวง
 ตาบัวหาเรื่องอุตริคนเดียว มีไหม ถ้าเราหาเรื่องอุตริคนเดียว เรื่องทั้งหลายก็แสดงว่า
 เราอุตริพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้น ถ้าไม่เป็นเรื่องอุตริแล้วก็จริงทั้งหมดที่เราแสดงมา เข้า
 ใจไหม เอาเชื่อแบบไหน เอ้า เชื่อเอา พิจารณาเอานะ สักซึก็พยานมีไหมในศาลาหลังนี้
 จับเดี่ยวนี้ก็ไต่ จับมัดคอเดี่ยวนี้ก็ไต่ ไม่ได้อยู่ไกลมืออะไรเลย คว้ามับมัดคอเลยก็ได้
 (หัวเราะ) เอาละพอ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd